

orgaan, de KPD, te beschermen. De toestand blijft ondanks alles nog altijd zoo, dat de economische positie van het kapitalisme een oorlog noodzakelijk maakt. En in deze oorlog moet Duitschland zich van de uitglundering door het vreemde kapitaal bevrijden, waarbij het op een bondgenootschap met Rusland IS en BLIJFT aangewezen.

De komende strijd  
van het proletariaat.

Een uitvoerige beschouwing over de ontwikkeling van de komende strijd moeten we voor een volgende uitgave van ons PIC voorbehouden, omdat ons hier de noodige ruimte ontbreekt. Daarom willen we nu volstaan met het vaststellen van het feit, dat de strijd in een volkomen nieuw stadium komt. De toekomst is onzeker. Breekt de dreigende wereldoorlog snel uit, dan hebben de arbeidende massa's nog niet de kracht gevonden, om de bourgeoisie te verslaan, DUS gaan ze de oorlog in. Blijft de oorlog nog een paar jaar uit, dan kan dit voor de bourgeoisie noodlottig worden. Want Hitler kan wel de witte terreur over de arbeiders loslaten, maar hij kan ze geen "werk en brood" geven. 't Feit dat de fascistische dictatuur ingesteld moest worden, beteekent juist, dat een nieuwe rooftocht op de arbeidende massa's ten behoeve van de rentabiliteit der kapitalen voor het bedrijfsleven noodzakelijk is. Tegenover deze nieuwe rooftocht staan de massa's zonder organisatie's, zoodat ze alleen in spontane klassebewegingen ZELF moeten handelen. De nieuwe toestand legt daarom de grondslag, waarop een werkelijke klassebeweging van de massa's zelf kan groeien. De beweging der arbeiders, in de illegaliteit gedreven, kan zich nu niet anders ontplooiën, dan in de strijdorganen der massabeweging: in de ARBEIDERSRADEN. 't Proces van de ontwikkeling van de solidariteit en 't klassebesef ontvangt nu pas zijn werkelijke voedingsbodem. De ontwikkeling van de partij-macht der arbeiders heeft voorloopig afgedaan, de strijd voor KLASSEMACHT wordt ingezet.

NASCHRIFT. Juist na het afsluiten van bovenstaand artikel ontvingen we "De Telegraaf" van 20 Mrt '33, waarin het verslag van een interview voorkomt, dat een Telegraaf-journalist met minister Göring gehouden heeft. Minister Göring verklaart dan: "Ik beschouw het als mijn zending, het communisme in Duitschland te vernietigen en ik kan u verzekeren, dat ik geen half werk zal doen."...."Maar hoe staat het met uw betrekkingen met Rusland?" vroeg de persman. En Göring antwoordde: "Onze veldtocht tot verdelging van het communisme in Duitschland heeft met de Duitsch-Russische betrekkingen niets te maken. Ik ben er vast van overtuigd, dat zij even vriendschappijk zullen blijven als in de afgelopen jaren. Het gaat ons niet aan, wat er in Rusland gebeurt, en het gaat Rusland niet aan, wat er in Duitschland gebeurt." Vervolgens vroeg de persman naar de Russische luchtvloot. En Göring meende te weten, dat ze veel sterker en omvangrijker is, dan zelfs deskundigen buiten Rusland weten. "Ik ben er van overtuigd, dat Rusland in geval van een oorlog de wereld verrassingen zal bereiden".

Het tweede November- en het Decembernummer 1933 van het P.I.C. waren door de gebrekkige toestand waarin onze technische uitrusting zich bevond, zo goed als onleesbaar. Van verschillende kanten ontvingen we verzoeken om toezending van leesbare exemplaren; met de mededeeling dat er prijs op gesteld wordt het persmateriaal compleet te bewaren.

Dit geeft ons aanleiding om de inhoud van genoemde nummers in zijn geheel opnieuw af te drukken. Hierbij gaat Zesde Jaargang No: 19 November 1933 No: 2. Bij een van de eerstvolgende nummers komt een herdruk van het Decembernummer '33.

Zoodals ge begrijpen zult kosten deze herdrukken ons een extra financieel offer. De steunbijdragen komen nog steeds mondjesmaat binnen; we doen dan ook een dringend beroep op allen die iets kunnen missen, om 't zij door aankoop van een aantal steunbonnen, 't zij door het zenden van een bijdrage mede te helpen, de verdere regelmatige verschijning van het P.I.C. mogelijk te maken.

Zesde Jaargang No: 19.  
November 1933 No: 2.

#### OPLEVING in AMERIKA.

"The Commercial and Financial Chronicle" schreef in Augustus van het vorige jaar over de zich permanent verscherpende crisis aan het einde van een uitermate treurig bericht, de volgende eenvoudige en merkwaardige zinnen:

"Onze ondernemers kunnen niet meer rendabel produceeren en produceeren daarom heelemaal niet. Vandaar de groote werkloosheid. Als het president Roosevelt zou gelukken de loonen van de arbeiders te verlagen, dan zou de crisis tot het verleden behooren."

Deze opvatting was reeds gemoengoed van de Amerikaansche ondernemers voordat zij werd uitgesproken. De totale loonsom is sinds 1929 met meer dan de helft gedaald; niet alleen door de werkloosheid, maar ook door de enorme loonsverlagingen, die in alle industrieën toegepast zijn. De opmerkingen van de "Financial Chronicle" zijn dus uitdrukking van het feit, dat de reeds plaats gehad hebbende loonsverlagingen niet voldoende waren om het bedrijfsleven weer op gang te brengen.

Dit alles behoort echter reeds weer tot het verleden. Roosevelt heeft een geheel andere opvatting. Volgens hem kan een nieuwe welvaart slechts door loonsverhogingen en verkorten van de arbeidstijd bereikt worden. Door deze gedachte en drie radiotoespraken gelukte het Roosevelt niet alleen de harten van de massa te veroveren, (hetgeen op zichzelf reeds een opleving in de fotografie meebracht, want in iedere kroeg is zijn portret te vinden) maar ook de herten van de ondernemers, die hij overtuigde van de juistheid van zijn sociale ideeën.

Het programma van Roosevelt is niet nieuw. Vroeger echter

werden propagandisten voor de verkorting van de arbeidstijd en voor hooger loonen gelyocht, in de gevangenis gezet of gedeporteerd; thans behoort dit alles tot de goede toon, en geldt als een dienst aan het land bewezen met een diploma als belooning.

De ondernemers, die voorheen slechts na verdere loonsverlagingen het bedrijf door wilden laten werken, betuigen thans Roosevelt hun bijval, en wedijveren in het doorvoeren van de "nieuwe spelregels", een slagwoord, waarin het programma van Roosevelt is samengevat.

Wat is er gebeurd? Werpt de propaganda voor het socialisme van Upton Sinclair onder de millionairs, vruchten af? Is Roosevelt in 't geheim lid van de socialistische partij? Wil hij de I.W.W. versterken?

Niets van dit alles; Roosevelt is slechts de uitvoerder van wat hij als "het gezonde menschenverstand" betitelt. De "democratische dictatuur van Roosevelt", is de dictatuur van het gezonde menschenverstand, dat uit alle maatregelen en uit de taal van het nieuwe bewind spreekt.

Laat ons slechts de eenvoudige waarheden aanhooren, die Hugh. S. Johnson, die voor Roosevelt is, wat Dr. Ley is voor Hitler, dagelijks met een vriendelijk gezicht ten beste geeft. In een persinterview op de 25 ste Juli '33 luidt het b.v. :

"De oorzaak van de crisis ligt hierin, dat van de winst te veel voor de bouw van nieuwe fabrieken en te weinig voor de consumptie van de arbeiders wordt besteed. De koopkracht moet beter worden verdeeld. Ongevoer zoo, dat iedere Amerikaan voor een halve dollar eieren en spok voor zijn ontbijt kan verteerden. Meer kan een ondernemer ook niet eten, zonder zijn gezondheid te benadeelen."

Dat is taal, die een ieder verstaat, die uit het hart is gegroepen, ofschoon sceptici hierin een stap terug zien, want Hoover had niet alleen eieren en spok, maar aan iedere Amerikaan een kip in de pan beloofd.

Het programma van Roosevelt is inderdaad zoo eenvoudig, dat het moeilijk te verklaren is, dat hij zooveel professoren, met een behoort salaris, in zijn kabinet nodig heeft.

Zotten we echter de grammafoonplaat op, die de laatste historische redevoering van Roosevelt op 25 Juli '33 woergeeft. De nieuwe Lincoln spreekt :

"De lage prijzen van de landbouw producten en het enorme werkloosonloger zijn de grootste hindernissen op de weg naar nieuwe welvaart. Deze factoren hebben de helft van onze koopkracht vernietigd. De wetten, die heden in werking treden, zullen weer normale toestanden in 't leven roepen. De wet voor de landbouw is erop gebaseerd, dat de koopkracht van bijna de helft van ons volk afhankelijk is van de prijzen die de agrarische producten opbrengen. Deze prijzen moeten stijgen. Ze zijn zoo laag, doordat wij te veel geproduceerd hebben. Daarom moeten wij minder produceeren, teneinde de koopkracht van de landbouw weer te verbeteren. Met staats-hulp moeten onze hooren een gemeenschappelijke weg vinden,

"die tot vermindering van de bodemopbrengst leidt. Een zelfde samenwerking is voor de industrie noodig. Hier moet de koopkracht van de arbeiders verhoogd worden; verder moeten wij de arbeidstijd zoodanig verkorten, dat de werkloozen weer te werk kunnen worden gesteld. De arbeiders moeten in staat zijn, door hen vervaardigde producten terug te koopen. De zelfzucht van de ondernemers moet worden opzijgezet en de concurrentie door samenwerking worden vervangen. De zelfstandige concurrentiepolitiek is verantwoordelijk voor de economische hel van de laatste vier jaren. Lage loonen en lange arbeidstijd in het bedrijf van een egoistische ondernemer dwingt ook alle andere ondernemers, uit overwegingen van zelfbehoud, dezelfde destructieve maatregelen te nemen. Als echter alle ondernemers, in iedere tak van industrie, de arbeiders gelijke loonen betalen en gelijke werktijden gelden, dan zullen deze maatregelen de ondernemers niet schaden. Dit is de kern van ons herstelprogramma, waarmee we thans beginnen."

Door de macht van de Rede streeft de adder der zelfzucht in de boezem der ondernemers, om in de thans in Amerika zoo geliefde bloemrijke stijl te spreken. De ondernemers keerden tot zichzelf, ze lieten de couranten vrolijke, pakkende opschriften drukken, die aanleiding gaven, om overal de ondersteuning van de werkloozen te verlagen.

"200 000 arbeiders in de autoindustrie ontvangen 15% loonsverhoging!" - "33,3% loonsverhoging voor de arbeiders in de kleedingindustrie!" - "Doorvoering van de 36 urenweek!" - "40 uren in de textielindustrie!" - enz. enz.

Olfers, namen, plannen, daden, telegrammen, ovaties, eerediploma's; een eenheidsfront van kauwgummi tot staal, om de nieuwe welvaart te dwingen, door samenwerking, door hooge loonen, hooge prijzen, korte arbeidstijd en natuurlijk door de eenheid van het volk en door vaderlandsliefde. De algemeene overtuiging is, dat dit het begin van het einde van de crisis is.

Tot nu toe heeft het bewind van Roosevelt echter, voor wat betreft de toestand van de arbeidersklasse, aan de scherpte van de crisis niets kunnen veranderen. Wel zijn er opnieuw arbeiders aangenomen en de loonen verhoogd, wel zijn de prijzen gestegen, maar tegelijkertijd beleefde men het ontslaan van duizende ambtenaren uit de staats- en gemeentebedrijven, het ontslag van onderwyzend personeel en gedeeltelijke sluiting van de scholen, vermindering van de ondersteuning der werkloozen, zoodat het huidige massaeenthousiasme zijn eenige basis in de hoop op de toekomst vindt. De tegenwoordige toestand laat niets over, dat het "geloof in Roosevelt", die het zaakje wel zal opknappen.

De in 1929 zoo plotseling afgebroken welvaartsperiode, had bij de Amerikaanse arbeiders en Kleinburgers verwachtingen opgewekt, waarvan het prijgegeven veelal zeer pijnlijk was. Lang hebben zij de oogen gesloten voor de crisis, daar deze niet alleen de winst, maar ook hun

verwachtingen vernietigde. "De crisis zal geen zes maanden duren", was niet alleen het argument van Hoover, het was de algemeene opvatting, aangezien het aller wensch was. Men wachte af. De machinale productie heeft het vermogen van de arbeiders om geduld te oefenen enorm ontwikkeld. Degene, die twaalf uur aan de loopende band kan staan, kan ook zeer lang wachten op het omslaan van de conjunctuur. Daacht men eerst dat de crisis niet lang zou duren, spoedig was men van meening, dat de crisis toch niet eeuwig duren kan. En hoe langer hij duurt, des te dichter komt men bij de nieuwe welvaart. Door de verkiezing van Roosevelt werden geheel nieuwe verwachtingen opgewekt. Vanzelfsprekend stond men hem een bepaalde tijd toe, hetgeen volgens "het gezonde menschenverstand" behoorlijk is. Men wachtte met spanning en wel des te meer, omdat sedert Lincoln nog geen regering de arbeiders zoo "nauw verwant" was, als deze. Met zeldzame handigheid en bewonderenswaardige intensiviteit werd de groote bluf van Roosevelt opgebouwd, een massahysterie werd door middel van de pers, bioscoop, radio, enz. ingeënt, zooals men anders alleen in tijden van oorlog in elkander pleegt te zetten. Alle wotten en maatregelen, in werkelijkheid tegen de belangen van de arbeiders gericht, werden zoodanig opgediend, dat ze enorme bijval ontketenden, waartegen het enthousiasme dat het opheffen van het drankverbod voor bier had opgewekt, verbloekte. Het woord is oogenschijnlijk toch sterker dan de daad, vergif kan ook smakelijk gemaakt worden, en men kan zelfs massa's voor een "socialisme" winnen, welks programma, zó als Marx het ons uitdrukte, hierin bestaat: "gevangenis voor de arbeiders, in 't belang van de arbeiders op te richten."

Iets dergelijks, is ook het "socialisme" van Roosevelt, en daarom betoogt dan ook Jay Franklin ter geruststelling van zijn kleinburgerlijke lezers, midden Juli in de "Liberty", dat: "aan de nieuwe maatregelen dit principe ten grondslag ligt; zwemme, wie zwemmen kan, en wie niet kan zwemmen, gaat onder. Getrouw blijven, en met communisme niets te maken hebben."

De nieuwe agrarische en industriële wetten moeten in onderling verband gezien worden. Beiden werden - en zijn slechts mogelijk door inflatie (depreciatie van de dollar). Hetgeen niets anders betekent, dan een poging om de steeds groeter wordende ellende der massa's, die door de inflatie nog verorgord wordt, tot basis te nemen voor een nieuwe kunstmatige opleving.

Oppervlakkig beschouwd, komen de pogingen om de landbouw weer te doen opleven, daadwerkelijk tot uitdrukking in het langgevoenschte aantrekken van de prijzen der landbouwproducten. Vergelijken met de laagste stand van 1933 waren zij begin Juli met 41.1% gestegen. Verder wordt de meer planmatige vernietiging van katoen en alle graansoorten als een vooruitgang verhoerlijkt. De depreciatie van de dollar verlichtte de schulden - en hypotheeklasten. De boerenlusten, die intusschen gevaarlijke vormen hadden aangenomen, kwamen hierdoor tot stilstand. Zoo rechtvaardigde men de klassenvrede voor een verdere, zij het ook korte periode, door het gratis middel van de inflatie.

De nieuwe pogingen op agrarisch gebied staan in nauw verband met het werklozenaangestuk en de vermindering van de productie-kosten door de oprichting van een uit werklozen gerecruteerde armee, die verplicht wordt in de landbouw dwangarbeid te verrichten, en de beweging "terug naar het land". 250 000 werklozen met een daggeld van een dollar, waarvan nog tweederden voor onderhoud van hun familie door de armenzorg wordt afgetrokken, verminderen niet alleen de ondersteuningskosten, maar scheppen gelijktijdig de kern van de toekomstige fascistische bendes, of 't gedruild kanonnenvoer voor de komende oorlog. De "terug naar het landbeweging", door Babbitts de nieuwe revolutie genoemd, is niet anders dan de verwezenlijking (echter alleen op papier) van een van de vele ideeën van Ford.

De in zwang zijnde theorie, door hooge prijzen de crisis te overwinnen, wordt wat het opvoeren der prijzen betreft, door inflatie en door het heffen van indirecte belastingen verwezenlijkt. Al deze maatregelen drukken in de eerste plaats op de arbeiders, maar hebben geen blijvende verbetering van het bedrijfsleven ten gevolge. In de praktijk tracht men een opleving te bewerken door verhoging van de productiekosten, d.w.z. van dat gedeelte der productiekosten, dat in de vorm van arbeidsloon wordt uitbetaald. Loonsverlagingen, inflatie en verhoging van de prijzen der directe levensbehoeften zijn alle een feit, van een opleving is echter geen sprake.

De regering is door de economische nood gedwongen, allerlei maatregelen door te voeren, die prijsstijging tengevolge hebben. Voor de arbeidersklasse wordt dit haplo smakelijk gemaakt door de frase - "hooge prijzen betekenen welvaart". Het conjunctuurverschijnsel van oplopende prijzen kunstmatig invoeren, zal, zoo zeggen de wijze economen, herstel van het economische leven tengevolge hebben.

Het stijgen der goederenprijzen in een periode van opbloei en vernieuwde productiviteit heeft heel andere oorzaken. De voornaden zijn verdwenen, het accumulatieproces zuigt alle beschikbare goederen op, de kapitalen zoeken koortsachtig om belogging in de winstgevende productie. De verhoogde goederenvraag heeft prijsstijging tengevolge.

De Amerikaanse regering handelt thans als de goochelaar, die eerst de kip uit de hooge hoed tooverft, om haar daarna oieren te laten leggen. Bedrijvigheid en hooge prijzen gaan samen - hoe het verband der dingen is, is geheel zonder belang - we stollen hooger prijzen in, en de welvaart komt vanzelf. De arbeiders moeten dit slikken en dus de pil braaf voorguld, met Amerikaanse humbug.

Loonsverlagingen, en het omhoogvoeren der levensmiddelenprijzen door inflatie en indirecte belastingen hebben echter een grens, op de duur kan men de arbeiders niet onder hun waarde betalen, want doede of verhoogde arbeiders loonen geen winst op. En het verlagen der levensmiddelenprijzen is in tegenspraak met de theorie van hooge prijzen voor de landbouwproducten; en dus moet het mogelijk gemaakt worden, de arbeider een loon te geven, waarvan hij niet kan leven en waarbij hij toch in staat blijft om te arbeiden.

De vindingrijke Ford loste ook dit probleem op. Hij ontdoemde hem thans naperende Roosevelt, zijn in de wolken met het idee, de arbeider te maken tot halfboeren.

Men is van plan geheele industrieën in landelijke omgeving over te brengen, waar het de arbeider te zamen met zijn familie mogelijk zal zijn naast zijn industriële loondienst. In vrije tijd, zijn eigen levensmiddelen door tuinbouw voort te brengen. Naar mate de opbrengst van de tuin stijgt, kunnen dan de loonen worden verlaagd. Zoo kan theoretisch zelfs het "ideaal" bereikt worden, dat de arbeider op een goede dag, in staat is geheel voor niets te werken.

Dat de grondprijzen, overal waar industrie zich vestigt, omhoog loopen, wordt in de "theorie" geheel over 't hoofd gezien; maar is een van de dingen, die dergelijke plannetjes moet doen mislukken.

De afvloeiing van de werklozen naar het land, is een terug-gripen naar methoden uit de goede oude tijd van de pionierwerkzaamheid, waardoor de kosten van ondersteuning worden verlaagd en de belastingdruk verminderd, zoodat de winsten worden verhoogd. Het is bijna ongelooflijk, en toch schrijven heden ertnig burgerlijke bladen, dat de

"grootste misdaad van het kapitaal hierin bestaat, dat het de arbeiders van zijn productiemiddelen berooft."

Alsof productie van kapitaal zonder vrije arbeider mogelijk zou zijn. Roosevelt wil, met het gezonde menschenverstand, een der eerste voorwaarden voor kapitalistische voortbrenging opheffen. Hij wil de arbeiders de hun ontnomen productiemiddelen gedisitelijk teruggeven, en ziet niet in, dat loonarbeid en daarmee de maatschappij die hij probeert te redden, slechts kunnen bestaan door het feit, dat de arbeider v r is met dien verstande, dat hij gescheiden van de productiemiddelen, slechts door de verkoop van zijn arbeidskracht, zijn leven kan waarborgen.

Ook in demagogie behaalt Amerika het record. Het eenige wat Hitler zich, om aan een programma te komen, toesigende, was naast het arbeiders-eigendom, een verzameling van vergeten ideeën en onnossele gebaren, die echter nog niet nuf genceg waren, om tegen naeping beschermd te zijn. De "moeder aardebeweging" van Roosevelt bewijst, dat copieën ook nog gecopieerd kunnen worden.

De vervanging van het oude slagwoorden door nieuwe, was voor de Verg. Staten noodzakelijk, daar de tegenstelling tusschen de oude ideeën en de nieuwe werkelijkheid te groot geworden was. Verschilde men zich vroeger achter het typisch-Amerikaansche individualisme, en de prettige mogelijkheid om van houthakker tot president, van schoenpostier tot millionaire op te klimmen, thans spreekt men van staatskapitalisme, planmatige productie, en maakt men propaganda voor de opheffing van de concurrentie. Deze nieuwe slagwoorden worden door de regering met dezelfde liefde uitgegeven als het ongedekte papiergeld. Dr. Tugwell, assistent-secretaris bij het departement van landbouw, doet o.a. in alle couranten uittalingen als deze:

"De concurrentie is overbodig geworden, aangezien wij een doorlopende overproductie hebben. De productie mag niet verder uitgebreid worden, maar moet op de tegenwoordige hoogte gestabiliseerd worden. Om het systeem te redden, moet aan de anarchie in het systeem een einde worden gemaakt."

Daar de kapitalistische productiewijze echter alleen op grond van deze anarchie zich ontwikkelen kon en voortbestaan kan, komt er door het systeemloze tot systeem te verheffen, een nieuw raadsel bij, n.l. hoe het mogelijks, een systeem te redden, zonder het te hebben.

De roep van het stabiele kapitalisme is gelijk aan het gepraat van een krankzinnige, daarmede "systeem" slechts door zijn structuur voortwaarts of ondergaan kan. De opleving gaat gepaard met uitbreiding van de productie, blijven deze opleving en uitbreiding uit, dan moet de crisis zich steeds verscherpen, en dit algeheel spaak loopen voor te stellen als planmatige productie, is de kern van de phrases der gezamenlijk in een dood alop geraakte burgerlijke economen, de Fords, de Roosevelts en de Hitlers.

Hoe deze "planmatige productie" door sommige kapitaalgroepen wordt opgevat, kan men zien uit een artikel, door de "Chicago Daily Tribune" van 12 Juli 1933 gewijd aan de uitschakeling van de concurrentie:

"De wet van de overwinning van de sterkste probeert men te herzien, en wel om de kwijnende industrieën van ondergang te redden. De oude, ondergaande industrieën probeeren zich ten koste van de nieuwe industrieën een galgemaal te verschaffen. Vandaar hun geëstdrift."

Nog iets anders verklaart de bereidwilligheid van een deel der ondernemers, om de maximum arbeidstijd en de minimum loonen te aanvaarden.

De groote industrieën, die met hun enorme gebouwen en geweldig machinopark vast zitten aan de plek waar zo eenmaal zijn opgericht, zagen met wangunst, hoe de z.g. "sweatbox industrieën" (in oude goedkope gebouwen ondergebracht bedrjven); pas gedurende de crisis opbloeden en groote extrawinsten maakten. Deze bedrjven, die met een zeer bewegelijk constant kapitaal, - hot in 't machinopark on de gebouwen stokend kapitaal - werken, verplaatsten hun bedrjven naar die plaatsen, waar de werkloosheid het grootst was, en de grondprijzen zeer laag zijn.

Hun arbeiders recruteerden zij uit de naaste omgeving, waardoor reiskosten uitgespaard worden. Slechts groote gezinnen komen in aanmerking; hun bestaansmiddelen behoeven niet meer naar het individuele, maar naar het familieinkomen gemeten te worden. Huisarbeid wordt aan families gogeven, die tegelijkertijd ondersteuning genieten. De geringste belooning wordt gretig aanvaard, om naast de zeer kleine ondersteuning althans eenig extra inkomen te hebben. De uitbuiting bij deze ondernemingen is ontzettend, en maakt het ondanks de technische achterlijkheid van die bedrjven mogelijk, dat ze rouzenwinsten maken die voor de "fatsoenlijke" ondernemers verloren gaan. Indien de nieuwe wetten zouden worden doorgevoerd, zou metoegn aan deze "oneerlijke" concurrentie een einde gemaakt zijn. Met andere woorden; het concentratieproces van het kapitaal zou door maatregelen van de staat bevorderd worden.

Het hoole gepraat over ophoffin van de concurrentie is alleen daarom al gezwam, omdat het monopoliekapitaal, juist wegens zijn "statisch" of zoals Lenin zoide, "roftend" karakter, de concurrentie zelf meer en meer uitschakelt, om haar op een hogere trap voor te verschijn te brengen; een trap, waarop niet meer de individuele ondernemers in de concourpantie-strijd tegenover elkaar staan, maar de internationale kartels.

De met het programma van Roosevelt verbonden officiële opheffing van de anti-trustwetten, toont eveneens, dat het Amerikaanse socialisme de belangen van het monopoliekapitaal moet dienen.

De sterke monopolievorming van het Amerikaanse kapitaal staat voor een deel het overwinnen van de crisis in de weg. Thans zijn maatregelen ter versterking van de monopolies, als het opheffen der anti-trustwetten, niet anders dan een rem voor het overwinnen van de crisis, voorzover deze maatregelen dreigende kapitaalvernietiging belemmeren. Toch is de mogelijkheid, tot verdere kapitaalconcentratie, die door de opheffing der anti-trustwetten gegeven wordt, het doel wat de Amerikaanse regering voor de bezitters moet verwezenlijken. Langs deze weg is het in machtige trust en kartels samenwerkende grootbezitters mogelijk, de zwakkere broeders te kraken.

Alle pogingen der regering, om kunstmatig een conjunctuur in 't leven te roepen, zijn voor zover ze in direkte tegenstelling zijn met de wetmatigheid waarmede het kapitalistisch produktiestelsel zich beweegt, tot mislukking gedoemd.

Thans is ver doorgevoerde daling van de loonen en een betere verdeling van het werk, in de Verg. Staten zeker mogelijk. Brengen drie arbeiders evenveel, of meer winst voort, dan vroeger twee, dan wordt het werk onder hen verdeeld. Zij ontvangen het oorspronkelijk voor twee arbeiders bestemde loon, en zoo heeft men een arbeider van de ondersteuningslijst geschrapt, en gelijktijdig het levenspeil der anderen verlaagd. Voorzover deze verlaging mogelijk is, kan men ook werk verschaffen. Ook bij de wet op de arbeidstijd schuilt een addertje in 't gras. Zoals bij alle wetten in het programma van Roosevelt, zijn alle mogelijke uitzonderingen toegestaan. Deze wet, zegt D.A. :

"Dat geen van de ondernemers zijn loonarbeiders in een tijdsruimte van zes maanden langer dan gemiddeld 40 uur per week in dienst mag houden."

Men kan dus zijn arbeiders dagelijks 12 uur laten werken, maar moet ze dan na vier maanden op straat zetten. De wet is aangenomen, gedurende zes maanden mag er slechts gemiddeld acht uur per dag worden gewerkt; dat de arbeiders daarbij twee maanden werkloos is, is voor de ondernemers een voordeel, zolang de groote bedrijven, die dag en nacht doordraaien, aan de navraag die er voor hun produkten is, kunnen voldoen door gedurende vier maanden volle kracht te draaien, om daarna twee maanden de poorten te sluiten. Voor de groote bedrijven is een dergelijke vordering veel gunstiger, dan het doorlopend produceeren op de helft of 2/3 van de capaciteit.

Zelfs inzake de kinderarbeid, heeft men in deze wet niet vergeten de klausule toe te voegen: "daar waar de levensstandaard het noodig maakt, zal kinderarbeid, bij wijze van uitzondering zijn toegestaan."

Dus slechts die kinderen, die uit sloothoud of voor hun gonoegen werken, zullen dit in de toekomst niet meer mogen doen.

Bezien we tenslotte nog even de bij deze wetten gemaakte bepaling, dat: "alle wetten slechts worden toegepast na overleg."

"Overleg", met de ondernemers natuurlijk. De diepere zin van deze Rooseveltische logica steek in: "Wat niet kan, mag niet!"

De ondernemers zullen hem wel aan 't verstand brengen, wat wel, en wat niet kan.

De dagbladen brengen juist, onder 't pralend opschrift: "Ford Triomfator", het bericht dat de regering, als Ford de 45 000 arbeiders, die hij dreigde op straat te zetten aan 't werk houdt, "bereid is de mogelijkheid te onderzoeken om Ford van de automobielcode vrij te stellen."

Dat ook van de pogingen om de "koopkracht" te verhoogen niets terecht komt, blijkt duidelijk uit de statische gegevens van de "Reserve Board", in verband met de verhouding tusschen de werkstelling en loonen in Juni '32 en Juni '33, met index 1925/25 = 100.

Tewerkstelling 1932 : 63.2; 1933 : 65.2. Loonen 1932 : 46.6; 1933 : 48.7. De getallen van tewerkstelling en loonen zijn parallel met 2 punten gestegen. Het loon staat ver beneden het peil van 1925, aangezien dit sneller daalde dan het cijfer van de tewerkstelling. De loonen zouden bijna 50% moeten stijgen, om het oude peil van 1925 te bereiken. De loonen waren begin 1933 zoo zeer gedaald, dat door de tegenwoordige loonsverhoogen van gemiddeld 10%, het peil van 1925 niet wordt bereikt, om nog maar te zwijgen over de hoogte van het loon gedurende de welvaartsjaren 1928/29.

Het door de regering voorgestelde minimumloon, bedraagt 12 - 14 dollar, en is in werkelijkheid lager, dan het loonpeil der laatste 20 jaren.

De "American Federation of Labor" staat vast, dat de loonsverhoogen waarop men met zooveel trots wijst, tot Juli '33 in doorsnede 7% bedroegen, terwijl de produktie tegelijkertijd met 35.6% toenam, zoodat in verhouding tot de produktie de koopkracht van de arbeiders niet gestegen is, maar gedaald. De kosten van levensonderhoud, die tusschen 1929 en 1933 met 22% gedaald waren, zijn sinds de laagste stand in 1933 weer met 25% gestegen en stijgen nog dagelijks.

Men heeft de koopkracht niet verhoogd, maar alleen de begrippen verwisseld; wanneer men op 't oogenblik loonsverhooging zegt, zegt men in werkelijkheid loonsverlaging. De vrijheid de dingen te zeggen zoals ze niet zijn, noemt men: "liberalisme".

De geringe opleving is door de vordere verarming van de arbeidersklasse mogelijk gemaakt. De huidige opleving kan niet met vroegere vergeleken worden. Zij is niet gegrond op vordere uitbreiding van de produktie, niet het gevolg van nieuw gewonnen winstbasis voor het in de bedrijven bologde kapitaal, maar kunstmatig te voorschijn geroepen, mede door toepassing van de inflatie.

De exportpromie echter die de Amerikaanse industrie zich door de inflatie verschafte, wordt door autarkische maatregelen van de andere landen grootendeels teniet gedaan. Zoodat slechts de verlaging van het levenspeil der massa's als belangrijk resultaat overblijft.

Met het inzetten van de inflatie begon de vlucht in goederen, vorder was het een algemeene loonsverlaging, die als zoodanig de produktiekosten verlaagde, waardoor de meerwaarde verhoogd en het bedrijf voor korte tijd wat meer rondabel werd. Een opleving die zich alleen baseert op de vordere verarming van de massa, vindt hierin gelijktijdig haar grens.

Ook de inflatie, het geheim van Roosevelts goochelkunst, zal op een goede dag door het door hem opgeroepen gezonde menschenverstand voor zeer ongezond worden bevonden. De inflatie, moeder van de nieuwe wetten, zal haar eigen kind ter dood brengen. Als de inflatie verder doorzet worden alle genomen maatregelen zinloos. Weggevaagd worden dan prijsbasis, droomen van maximumarbeidstijd en minimumloon, openbare werken, boerenprogramma, alles, alles en misschien zelfs Roosevelt zelf.

Hoe precies de bourgeoisie weet, dat als de inflatie eenmaal begonnen is, ook moet worden doorgezet, zal men niet al te snel van de nieuwe opeving weer in een nieuwe insenstorting glijden, bewijst de barnekkigheid, waarmede Amerika zich in Londen tegen alle valuta-stabilisatiepogingen verzet.

De verdere inflatie van de dollar als wapen in de klassenstrijd zullen de anderen op den duur met inflatie van hun eigen valuta's moeten beantwoorden. Voor de export heeft de inflatie voor de U.S.A. dan iedere waarde verloren. Maar wat er ook geschiedt, de inflatie zelf bewijst, dat het kapitaal slechts nog van de verdere verarming der arbeidersklasse leeft. De poging om de inflatie te controleren, om de dollar te stabiliseeren op een niveau van 65-75 cent goudwaarde, kan niet als het einde van de inflatie worden opgevat. Het doel is, het dalen van de dollar regelmatig, zonder schokken te laten verlopen, om de bluf van Roosevelt een langer durend effect te waarborgen. In de naaste toekomst zal de opeving slechts geringe vorderingen maken. Maar hoe zich de dingen in Amerika ook verder ontwikkelen, zeker is, dat ook in het land van de onbegrensde mogelijkheden, de tijd is aangebroken, dat het met de beroemde "walstand" van de Amerikaanse arbeider is afgelopen.

*[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]*

Herdruk :  
Zesde Jaargang No: 20  
December 1934

EEN KURSUS VERGADERING

Enige weken hield de Kadt een cursusvergadering in het bovenzakje van Handwerkers Vriendenkring over het onderwerp: "Leninisme en Trotskisme", voor ongeveer 100 toehoorders. Het onderwerp had beter kunnen luiden: "Lenin, Stalin, Trotski", want de persoonlijke kwaliteiten traden veel sterker op de voorgrond dan de politieke geschillen.

De onuitgeproken konklusie werd gesuggereerd, dat Stalin onbekwaam was, zijn politiek oorzaak was van de macht der burokratie in Rusland, en dat Lenin en Trotski er heel wat anders van gemaakt zouden hebben. Dit was niet de eerste vergadering, die de O.S.P. hield over dit onderwerp. De week daarvoor had Cavalho ook reeds zoo'n zelfde cursus gehouden, waarvan het onderwerp luidde: "Trotski".

De bedoeling is duidelijk, tegenover de persoonsvereering van Stalin en andere leiders der 3e Internationale, stelt de O.S.P. in konkurrentie de persoonsvereering voor Trotski, de "führer" van de nieuwe Internationale in spe. Terloops zij opgemerkt, dat de grondleggers van de theorie van de klassenstrijd nooit bijzonder warm gelopen zijn, voor het in elkaar timmeren van Internationales, zij hechtten meer waarde aan de "internationale funkties" van het proletariaat. (Programkritiek blz. 30/31.)

De Kadt had verteld van de splitsing in de Russische Sociaal-demokratische Partij in 1903, ten gevolge van het vraagstuk: "massa-partij of niet". Bij de gelegenheid tot het stellen van vragen merkte ik op, dat over deze kwestie in de partijen, en ook in de O.S.P. totaal niet gesproken werd, en dat zo'zich zonder bedenken, bij de oprichting, op het standpunt van de massapartij hadden gesteld.

In z'n antwoord zei de Kadt, dat het wel de moeite waard was om daar eens de aandacht aan te wijden, maar dat dit overigens een kwestie was, waar juist altijd de anarchisten (steek die in je zak) uit den treure over bezig waren geweest. Geen ergo aansporing aan de moeite, die het waard is, dan ook te nemen. Het ontging deze Leninist en z'n volgelingen waarschijnlijk, hoe hij pas had verteld, dat z'n boldo goden op dit vraagstuk de partij uittoen hadden doen springen.

Zo schonen er nog meer belang in te stellen, dan de vermeende anarchisten van de Kadt, die er volgens hem alleen maar onschuldig over diskussieerden. Dat anarchisten een zeer uitgebreid reportoir hadden, was me bekend, maar dat er ook massapartij of niet, op voorkwam is me tot dusver ontgaan. De Kadt schijnt een juist begrip van de anarchistische beweging te hebben. M'n volgende vraag gold de O.S.P. - haar houding ten aanzien van de vordediging van Rusland, en het militarisme.

Om te doen uitkomen, wat de houding van de 3e Internationale in deze was, las ik het citaat van Bucharin voor, hetgeen door ons hier bekend is geworden, nadat wij het jarenlang geroegeld hadden herhaald, de Tribune tot een z.g. antwoord hadden gedwongen en allerlei richtingen en partijen in de arbeidersbeweging het in hun pors hadden overgenomen.